

Arrest

nr. 120 500 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN PARIJS *loco* advocaat M. MEGANCK en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 11 september 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Belgische onderdaan.

Op 7 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing houdende

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 11 maart 2013.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, zij zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2012 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voorna(a)m(en): A(...)

Nationaliteit; Marokkaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Verklaring van de huisdokter dat ze gekend zijn in de praktijk. Dit bewijst niet dat betrokkenen een relatie hebben. De verklaringen van derden die aangevoerd worden, hebben een gesolliciteerd karakter en worden niet aanvaard als een afdoend bewijs.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermeide criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de termijn overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een synthesesemorie ingediend.

Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Voorafgaandelijk

Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesemorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2012-2013*, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de ratio legis van de synthesesemorie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23)*. De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van dezelfde wet”* dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting ter ondersteuning van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr.

121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is het aanvoeren van een nieuw middel in de synthesememorie ook moeilijk te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet dat een synthesememorie wordt neergelegd “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

In casu brengt de verzoeker in de synthesememorie zijn derde middel een nieuw middelenonderdeel ten berde waar hij stelt dat “*Met verwijzing naar het hierboven vermelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zijn de gevogen des te onproportioneler, aangezien deze blijkbaar het gevolg zijn van een onwettige motivering van de eerste beslissing, aangezien de machtiging werd overschreden door een extra voorwaarden van een termijn toe te voegen!*” en zet hij in de synthesememorie voor het eerst ook een vierde en een vijfde middel uiteen, daar waar in het inleidend verzoekschrift slechts drie middelen werden uiteengezet.

De voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde middelen luiden als volgt:

“2.2.4. Vierde middel

Schending van het legaliteitsbeginsel

Doordat de beslissing gebaseerd is op het niet bewijzen te voldoen aan de voorwaarde van de duur van de relatie van 2 jaar, dan wel de samenleving gedurende één jaar of de regelmatige ontmoetingen.

Terwijl Artikel 3, lid 2 KB 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een voorwaarde toe voegt die niet voorzien is in artikel 40bis, § 1, - alinea 1, lid 2 Vreemdelingenwet. De wettelijke bepaling heeft het over een relatie van tenminste een jaar en de machtiging gegeven in § 2 heeft geenszins betrekking op het vaststellen van een minimale duurtijd van de relatie die in overweging genomen moet worden om het stabiele karakter van de relatie tussen de partners, vast te stellen. De machtiging heeft uitsluitend tot doel de Koning te machtigen tot het vaststellen van de criteria waaruit het stabiele en duurzame karakter van de relatie tussen de partners moet blijken. De Raad stelt vast dat uit de hiërarchie van de rechtsnormen blijkt dat een wet een hogere norm is dan een koninklijk besluit, waardoor het KB geen strengere voorwaarden kan opleggen dan de wet. De verwerende partij heeft geen correcte toepassing gemaakt van artikel 3 van het bovenvermelde KB door het stabiele karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn partner te ontkennen omdat zij een relatie hebben (in casu bewijzen) van minder dan twee jaar. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 22.227, 29 januari 2009 <http://ww.cce-rw.be> (10 augustus 2009); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 2, 146, noot)

2.2.5. Vijfde middel

Schending van de materiële motiveringsplicht

Doordat de bestreden beslissing zich baseert op het niet bewijzen van de termijnen van één jaar samenwonen en twee jaar duur van de relatie.

Terwijl deze termijnen eigenlijk onwettig zijn bij gebrek aan correcte machtiging (cf. bovenvermeld arrest van de raad voor Vreemdelingenbetwisting).

Ook op deze basis dient de beslissing dus vernietigd te worden.”

De Raad wijst er op dat de synthesememorie niet kan worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen.

Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van het voornoemde middelenonderdeel van het derde middel en het voornoemde vierde en vijfde middel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoeker het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Het genoemde onderdeel van het derde middel, het vierde middel en het vijfde middel zijn bijgevolg laattijdig en dus onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

3.2 In een eerste en een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Deze middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

De verzoeker verschafft de volgende toelichting:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoont dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met S(...) D(...) van minstens twee jaar.

De bestreden beslissing stelt verder dat onvoldoende bewijs wordt aangetoond dat verzoekster en zijn vriendin één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben (in totaal meer dan 45 dagen) of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Terwijl verzoeker tot op het moment van zijn aanvraag niet officieel stond ingeschreven bij zijn vriendin en hiervan dus weinig tot geen officiële bewijzen te verzamelen zijn.

Zowel de huurcontracten als de nutsinstellingen staan op naam van zijn vriendin. Zij is immers ook diegene die instaat voor het inkomen en alle kosten draagt.

Verzoeker kan wel foto's voorleggen van hen twee samen afkomstig van de gsm van zijn vriendin, genomen op 16/07/11 (Stukken 15).

Verzoeker mocht voordien ook niet officieel werken, zodat ook geen loonfiches van voordien op dit adres kunnen worden voorgelegd. Op heden kan hij deze wel voorleggen op het gezamenlijke adres (Stukken 8-9). Het is dan ook zijn intentie om bij te dragen in het gezinsinkomen, zoals in elke normale en duurzame relatie.

Op heden is hij ook officieel lid van de CM (Stuk 10), wat toch ook duidt op een blijk van engagement om zijn leven met zijn vriendin hier verder samen uit te bouwen en zich tevens administratief in orde te stellen.

Volgens de richtlijnen van de Commissie dient het bewijs van de duurzame relatie beoordeeld te worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet de Belgische Staat ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU-burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem.

In casu bestaat er geen betwisting over het feit dat verzoeker een serieuze relatie heeft met juffr. D(...) en over het feit dat hij op heden nog financieel afhankelijk is van haar.

Juffr. D(...) neemt deze verantwoordelijkheid echter volledig op zich en stelt met haar inkomen, dat ruimschoots volstaat, in te staan voor verzoeker. (Stukken 7 en 12)

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België (op heden ruim 3 jaar), de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie (stabiele relatie zonder lasten voor de Staat), sociale en culturele integratie in België (werk, Nederlandse les) en de banden met het herkomstland.

Rekening houdende met bovenstaande elementen zou het niet redelijk zijn om aan te nemen dat er geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie of een sociale en culturele integratie: verzoeker is ruim 3 jaar in BELGIË, hij is ruim 2,5 jaar samen met zijn vriendin met wie hij samen woont en een groot netwerk van vrienden heeft opgebouwd. Hij heeft ook een aanzienlijk aantal familieleden in België wonen. Hij werkt van op het moment dat hij hiertoe de toelating had en wil dan ook niets liever dan dit te blijven doen om bij te dragen in het gezinsinkomen. Ten slotte volgt hij Nederlandse les en doet er dus alles aan om ook op deze manier nog beter te integreren, als dit al niet het geval was.

Er liggen dus voldoende bewijzen voor die de bestendige relatie aantonen, zodat de toepassing door de verwerende partij van de letter van de wet zonder enige tegemoetkoming aan de administratieve problemen die verzoeker ondervindt om aan deze strikte bewijslast te voldoen en zonder rekening te houden met hetgeen duidelijk blijkt in casu, onredelijk is en de rechten van verzoeker schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

(...)

Doordat geïntimeerde stelt dat de verklaringen van vrienden en familie die als bewijsstuk worden voorgelegd een gesolliciteerd karakter hebben en niet als afdoend bewijs van de stabiele relatie worden aanvaard.

Terwijl verklaringen die in het kader van een procedure als bewijs worden voorgelegd uiteraard steeds op verzoek worden geschreven. Niemand schrijft dergelijke verklaringen immers spontaan zonder reden.

Dit doet uiteraard niets af aan hun waarachtigheid en bewijskracht en neemt echter niet weg dat zij wel degelijk geloofwaardig en overeenstemmend zijn en minstens een aanvulling betekenen op het overige voorgelegde bewijs.

Er kan immers niet redelijkerwijze worden aangenomen dat al deze vrienden en kennissen één voor één leugenachtige verklaringen zouden afleggen.

Goede trouw wordt immers steeds vermoed.

De talrijke voorgelegde verklaringen dienen dus minstens als een begin van bewijs te worden aangemerkt in aanvulling op alle overige stukken.

Ook de voorgelegde foto's bevestigen de verklaringen van de diverse vrienden en kennissen.

(Stuk 15)

Het middel is bijgevolg ernstig.”

De Raad wijst er op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 11 september 2012 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdane (bijlage 19ter). Uit het dossier blijkt tevens dat in het kader van deze aanvraag de volgende stukken werden overgemaakt aan de diensten van de verweerder:

- Bijlage 19ter dd. 11 september 2012
- Inlichtingenblad A, B en C stad Kortrijk dd. 11 september 2012
- Verklaring van wettelijke samenwoning te Kortrijk dd. 11 september 2012
- Paspoort en identiteitskaart verzoeker
- Deeltijds stage-contract Belgische partner dd. 29 mei 1990
- Loonfiches Belgische partner april tot en met augustus 2012
- Geregistreerd huurcontract op naam van Belgische partner dd. 9 maart 2012, met EPC en plaatsbeschrijving
- 6 verklaringen op eer van derden
- Bewijs aansluiting Christelijke Mutualiteit verzoeker en Belgische partner dd. Resp. 30 november 2012 en 20 september 2012
- Attest dokter B. dd. 5 juni 2012
- Aankoopbewijs PC Belgische partner dd. 5 april 2011
- Inburgeringscontract verzoeker dd. 12 oktober 2012
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid verzoeker dd. 20 en 26 november 2012
- Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal dd. 7 december 2012
- Document Huis van het Nederlands dd. 10 oktober 2012

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Voorts toont verzoekster niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden."

Conform artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet zijn deze voorwaarden ook van toepassing op de familieleden van een Belg.

Aldus blijkt uit de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de diegene die om een verblijfsrecht verzoekt op grond van een geregistreerd partnerschap met een Belg, zoals te dezen het geval is, bewijzen dient aan te brengen dat hij met deze Belg een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt. Om hieraan te voldoen moet de aanvrager aantonen dat hij en zijn Belgische partner ofwel gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land heeft samengewoond, ofwel dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

In de thans bestreden weigeringsbeslissing wordt geoordeeld dat de verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden voldoet aangezien hij onvoldoende bewijs voorlegt dat hij aan één van de bovenstaande criteria beantwoordt. Er wordt geuid dat de verklaring van de huisdokter niet bewijst dat de verzoeker en zijn partner een relatie hebben en dat de verklaringen van derden een gesolliciteerd karakter hebben waardoor ze niet als een afdoende bewijs kunnen worden aanvaard.

Waar de verzoeker stelt dat verklaringen van derden steeds op verzoek worden geschreven, merkt de Raad op dat de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze aan de aanvrager de bewijslast opleggen om aan te tonen dat hij zich één van de drie gevallen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt teneinde de duurzame en stabiele partnerrelatie aannemelijk te maken. De bewijslast ligt *in casu* op de verzoeker en het is dan ook aan hem om met alle middelen van recht de duurzame en stabiele relatie aan te tonen. Indien de verzoeker zijn aanvraag staft met verklaringen op eer van derden, waarvan de verzoeker erkent dat ze op verzoek zijn geschreven, dan is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om deze niet als een afdoende bewijs van de relatie te aanvaarden. Het is immers niet onwettig noch onredelijk om de bewijswaarde te ontzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden, kennissen en familieleden. Dergelijke verklaringen bezitten geen objectieve feitelijke grond, het zijn geen vaststellingen van gegevens die onomstotelijk vast staan maar slechts verklaringen van een aantal personen die dicht bij de verzoeker en zijn partner staan. De verzoeker toont met zijn uiteenzetting alleszins niet aan dat het kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk is om bewijswaarde te ontzeggen aan de door hem voorgelegde getuigenverklaringen van vrienden en familie. De loutere mening van de verzoeker dat deze verklaringen wel bewijskrachtig en geloofwaardig zijn en zijn standpunt dat het niet redelijk is deze stukken niet te aanvaarden, kunnen niet worden aangenomen. Als annulatierechter komt het de Raad overigens niet toe om de opportuniteit van de bestreden weigeringsbeslissing te beoordelen.

De verzoeker lijkt er zich bovendien bewust van te zijn dat een wettige beslissing voorligt. Hij stelt in zijn uiteenzettingen immers dat de verweerder de letter van de wet heeft toegepast, doch hij vindt dit onredelijk en hij doet een poging om de Raad aan de hand van een aantal nieuwe stukken te overtuigen dat hij wel degelijk een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner. Het gaat om een aantal foto's, een aantal nieuwe loonfiches van de verzoeker en een ongedateerde verklaring van verzoekers partner (bijlagen 9, 12 en 15). De verklaringen van derden zouden worden bevestigd door de thans voorgelegde foto's.

Hierboven werden echter de stukken genoemd die de verzoeker blijkens het administratief dossier heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder. De stukken als bijlagen 9, 12 en 15 van het verzoekschrift zijn daar niet bij. Wat deze thans voor het eerst voorgelegde stukken betreft, herhaalt de Raad dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zijn voorgelegd. Nu de verzoeker aldus bij zijn verzoekschrift nieuwe verklaringen, foto's en documenten bijbrengt die niet reeds blijken uit het administratief dossier, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze nieuwe stukken niet dienstig kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van de in het middel aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoeker tot slot laat uitschijnen dat de toepassing van de letter van de wet zonder enige tegemoetkoming aan de administratieve problemen die hij ondervindt om aan deze strikte bewijslast te voldoen en zonder rekening te houden met hetgeen duidelijk blijkt, onredelijk is en zijn rechten schendt, wijst de Raad er op dat de schending van beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, niet kan worden ingeroepen tegen uitdrukkelijke wettelijke bepalingen in (RvS 5 februari 2009, nr. 190.180; RvS 8 november 2007, nr. 176.523). Het is de verweerder dan ook niet toegestaan om van de wettelijke bepaalde bewijsvoorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° *juncto* 40ter van de vreemdelingenwet af te wijken. De verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze aan dat deze wettelijke bepalingen een foutieve omzetting zouden vormen van de niet nader genoemde "*richtlijnen van de Commissie*" inzake vrij verkeer.

De Raad stelt voor het overige vast dat de verzoeker zich beperkt tot het weergeven van zijn standpunt dat er, aan de hand van de reeds eerder voorgelegde en de thans voor het eerst voorgelegde stukken, geen betwisting over bestaat dat hij een serieuze relatie heeft met zijn Belgische partner. De verzoeker toont echter niet aan dat de verweerder, op grond van de aan hem ten tijde van de bestreden beslissing kenbaar gemaakte elementen, op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoeker "*niet op afdoende wijze [heeft] aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.*"

Er is bijgevolg geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.2 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Doordat verzoeker het land wordt uitgestuurd omdat geïntimeerde van oordeel is dat hij niet kan bewijzen dat hij al lang genoeg een stabiele relatie heeft met zijn vriendin.

Terwijl minstens kan bewezen worden dat hij wel degelijk een langdurige en stabiele relatie heeft met juffrouw D(...) en in BELGIE een leven aan het opbouwen is en hier ook alles doet om zich te integreren qua taal, werk en een sociaal leven.

Het is volledig in strijd met de bedoeling van de gezinshereniging dat een dergelijke relatie niet wordt gerespecteerd enkel en alleen omdat deze moeilijk te bewijzen valt.

Verzoeker heeft al het mogelijke gedaan om de serieuze intenties van beide partners en de duur hiervan aan te tonen, maar kan dit slechts in zoverre dit administratief mogelijk is.

Om hem hiervoor het land uit te sturen is werkelijk in wanverhouding met de geest van de wetgeving, die wel degelijk de bedoeling had om stabiele en duurzame relaties in stand te houden en hieraan tevens verblijfsrechtelijke voordelen te koppelen.

Verzoeker en zijn vriendin voldoen hieraan en verdienen dan ook de erkenning van deze relatie en een vernietiging en herziening van de bestreden beslissing.

Met verwijzing naar het hierboven vermelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zijn de gevolgen des te onproportioneler, aangezien deze blijkbaar het gevolg zijn van een onwettige motivering van de eerste beslissing, aangezien de machtiging werd overschreden door een extra voorwaarden van een termijn toe te voegen!"

Zoals ook reeds uiteengezet in het kader van het eerste en het tweede middel, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

De verzoeker geeft slecht zijn eigen mening te kennen waar hij stelt dat hij en zijn vriendin voldoen aan de geest van de wetgeving die een stabiele en duurzame relatie vooropstelt en dat het niet proportioneel is om hem het land uit te sturen omdat hij wegens administratieve moeilijkheden niet kan aantonen hoe lang zijn relatie reeds duurt. De verzoeker toont echter niet aan dat hij over enig verblijfsrecht in België beschikt dat hem feitelijk in staat stelt zijn relatie met zijn vriendin in België te beleven. Het is dan ook geenszins buiten elke verhouding om de verzoeker, die op het ogenblik van de bestreden beslissingen niet over een regelmatig verblijf in het Rijk beschikt, het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt overigens niet dat de verzoeker door de diensten van de verweerder op gedwongen wijze het land zal worden uitgestuurd. Niets weerhoudt de verzoeker er overigens van om, indien hij thans nieuwe bewijzen kan voorleggen aangaande de duurzame en stabiele partnerrelatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° juncto 40ter van de vreemdelingenwet, een nieuwe aanvraag in te dienen in het kader van gezinshereniging. Het weze echter nogmaals benadrukt dat de Raad slechts over een wettigheidstoezicht als annulatierechter beschikt en dat hij dus, in weerwil van verzoekers vraag hieromtrent, in elk geval niet kan overgaan tot de herziening van de bestreden beslissingen. De Raad kan niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen. Voor een vernietiging van de bestreden beslissingen is vereist dat de verzoeker de overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht aantoot (artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet). De verzoeker is hiertoe evenwel in gebreke gebleven.

De schending van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het laatste onderdeel van het middel is, zoals uiteengezet onder punt 3.1., onontvankelijk.

Het derde middel is derhalve, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE